

เด็กพัฒนาการล่าช้า เป็นความผิดปกติด้านพัฒนาการและทักษะต่างๆ ทำให้มีปัญหาในการดำเนินชีวิต ดังนั้นผู้ดูแลต้องให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน จากภาระดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความผาสุกของผู้ดูแลได้

การศึกษาเชิงพรรณนาคครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความผาสุกของผู้ดูแลเด็กแบบอยู่ประจำและแบบไปกลับ กลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จากผู้ดูแลเด็กพัฒนาการล่าช้าที่มารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยใน ศูนย์ส่งเสริมพัฒนาการเด็กภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างเดือนมกราคม 2545 ถึงเดือน มีนาคม 2545 จำนวน 64 คน ประกอบด้วยผู้ดูแลแบบอยู่ประจำ 30 คน ผู้ดูแลแบบไปกลับ 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคลที่สร้างขึ้น โดยผู้ศึกษา และแบบประเมินความผาสุกโดยทั่วไปของดูพาย (1977) แปลเป็นภาษาไทยโดย สมจิต หนูเจริญกุล และคณะ (2532) และผ่านการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นแล้ว การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา และเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยความผาสุก โดยการทดสอบค่าที

ผลการศึกษาพบว่า ความผาสุกของผู้ดูแลเด็กแบบอยู่ประจำอยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 66.67) ความผาสุกของผู้ดูแลเด็กแบบไปกลับอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 47.06) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความผาสุกของผู้ดูแลเด็กทั้งสองกลุ่ม โดยควบคุมปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุเฉลี่ยของผู้ดูแล ระยะเวลาในการดูแล และรายได้ของครอบครัว พบว่า คะแนนความผาสุกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความผาสุกของกลุ่มผู้ดูแลเด็กแบบอยู่ประจำ ($\bar{X} = 57.80$, $SD = 14.25$) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความผาสุกของกลุ่มผู้ดูแลเด็กแบบไปกลับ ($\bar{X} = 65.12$, $SD = 13.64$)

ผลการศึกษาคครั้งนี้ สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการจัดบริการที่เหมาะสมสำหรับเด็กและผู้ดูแล เพื่อส่งเสริมให้เกิดความผาสุก ตลอดจนการดูแลอย่างมีประสิทธิภาพ

Delayed developmental children are recognized as having an impairment in aspects of development and various skills leading to the disability to carry out everyday tasks. Therefore, caregivers need to provide continuous care for them. This prolonged caring might affect the caregiver's well-being.

The purpose of this study was to compare the well-being of caregivers of children staying at the center and those of children receiving day-care treatment. The subjects were recruited by purposive sampling, and consisted in total of 64 caregivers: 30 caregivers of children staying at the center, and 34 caregivers of children receiving only day-care treatment at the Northern Child Development Center, Chiang Mai province, from January 2002 to March 2002. The instrument used in this study was a questionnaire consisted of 2 parts: 1) Personal Information Questionnaire developed by the investigator, and 2) Dupuy's General Well-Being Questionnaire translated into Thai by Somjit Hanujareankul and associates (2532). The reliability of the instrument was confirmed. Data were analyzed by using descriptive statistics. The comparison between the two groups was analyzed by using t-test.

The results showed that the well-being scores of caregivers of children staying at the center was at a low level (66.67 %). The well-being scores of caregivers of children receiving day-care treatment was at a moderate level (47.06 %). Comparing the scores between the two groups by controlling the demographic factors including the mean age of caregivers, the caregiving length, and the family income, the well-being scores of caregivers of children staying at the center differed significantly from those of children who received day-care treatment ($p < 0.05$). The mean score of the caregivers of children staying at the center ($\bar{X} = 57.80$, $SD = 14.25$) lower than that of the caregivers of children who received day-care treatment ($\bar{X} = 65.12$, $SD = 13.64$).

The results of this study could be a preliminary data in planning for appropriate service for children and caregivers in order to enhance their well-being and effective care.